

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/3191/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.III.20.272/2025/12. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (dr. Ormai János ügyvéd, Ormai és Társa Ügyvédi Iroda) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, amelyben a Kúria Pfv.III.20.272/2025/12. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását – és az alsóbb fokú bírósági ítéletekre kiterjedő hatályú – megsemmisítését kérte az Alaptörvény II. cikke, VI. cikk (1) és (3) bekezdései, XV. cikk (1) és (2) bekezdései, valamint XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmére hivatkozással.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügynek a panaszban foglaltakkal kapcsolatos lényege a következő.
- [3] Az indítványozó 2019-ben tettelegességig fajuló szóváltásba keveredett, amely miatt őt társtettesként, csoportosan elkövetett garázdaság miatt elítélték, és megrovásban részesítették. A konfliktus két másik résztvevőjével szemben az indítványozó sérelmére társtettesként elkövetett, maradandó fogyatékoságot okozó könnyű testi sértés miatt pénzbüntetést szabtak ki. Ellenük az indítványozó kártérítés és sérelemdíj megfizetése iránt pert indított. A Pápai Járásbíróság 16.P.20.338/2021/96-I. számú ítéletében megállapította, hogy az indítványozót kár érte, ugyanakkor megvizsgálva, hogy milyen mértékű volt a feleknek a kárral okozati összefüggésben fennálló, felróható magatartása, az indítványozóra hátrányos 80–20% arányú kármegosztást alkalmazott. A Veszprémi Törvényszék mint másodfokú bíróság 1.Pf.20.565/2024/11/I. számú ítéletével az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyta. A Kúria Pfv.III.20.272/2025/12. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

- [4] Ezt követően benyújtott alkotmányjogi panaszában az indítványozó előadja, hogy álláspontja szerint a bíróság a közrehatási arányt úgy állapította meg, hogy a büntetőbíróági döntések megállapításaiból önkényesen válogatva csak a rá hátrányos megállapításokat vette figyelembe. Az ítélet ezen kívül megalapozatlan és alá nem támasztott tényállításokat is tartalmaz. Továbbá, mivel két, egymástól független bűncselekmény valósult meg, azokat nem lehetett volna a polgári perben egységként értékelni és egybemosni: az indítványozóval szemben a valamennyi fél által elkövetett garázdaságból kinövő, de azon túl is mutató módon, megtorló jelleggel alkalmaztak fizikai erőszakot, és igénye közvetlenül ehhez, a többitől elkülöníthető elkövetési magatartáshoz kapcsolódott.
- [5] Érveit az indítványozó a következők szerint kapcsolja a megsérteni állított alaptörvényi rendelkezésekhez.
- [6] Kifejti, hogy a bíróságok elbogatellizálták az alperesek jogsértéseit, és lényegében őt állították be egyedüli felelősnek, tehát az emberi méltósághoz való jogát (Alaptörvény II. cikk) megsértve tulajdonképpen abból indultak ki, hogy „magának köszönheti azt, hogy tetteleg bántalmazták és megverték”.
- [7] Az emberi méltósághoz, valamint a tisztességes eljáráshoz való jog [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés] sérelmét jelenti, hogy a bíróságok „nem adták észszerű magyarázatát annak, hogy miért nem tekintették irányadónak a büntető bíróságok által megállapított körülményeket, az egyes megvalósult cselekmények értékelését és tényállásszerűségét”. Megalapozatlan és jogszabálysértő – emiatt pedig a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét is megvalósítja – az a következtetés, hogy az indítványozó közrehatása 80%-os lett volna, míg az alpereseké csak 20%-os.
- [8] A bíróságok nem tárták fel megfelelően a tényállást, hanem egyoldalúan az alperesi előadásokra, az alpereseket kedvező megvilágításba helyező tényekre helyezték a hangsúlyt, ami a törvény előtti egyenlőség megsértését jelenti.
- [9] Az, hogy az eljárás eredményeképpen az „egyébként részbeni pernyertes az ellenoldali felek perköltségének a viselése miatt lényegében pervesztesként kényszerül távozni a perből”, sérti az Alaptörvény XV. cikkét és a XXVIII. cikk (1) bekezdését is.
- [10] Az indítványozó szerint azáltal, hogy az alperesek nemcsak a bántalmazással kapcsolatban keletkezett sérüléseiről kaptak tájékoztatást az eljárásban, hanem korábbi egészségügyi problémáiról is, sérültek az Alaptörvény II. cikkében, valamint VI. cikk (1) és (3) bekezdéseiben garantált jogai. Továbbá fogyatékosága miatt hátrányos megkülönböztetést szenvedett el, és a tisztességes eljáráshoz való joga is sérült amiatt, hogy a bíróságok ezekre az egészségügyi problémákra utaltak az eljárásban, mert emiatt „hátrányosabb elbírálás alá esett az olyan személyekkel szemben, akiknek [...] nem kellett korábban sem pszichés problémákkal, sem betegséggel megküzdeniük”.

- [11] 2. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.
- [12] 2.1. Az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben nyújtották be. A kérelmező alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, érintettsége – mivel a támadott ítélettel lezárt eljárásban felperes volt – fennáll, és jogorvoslati lehetőségeit kimerítette. A jogi képviselő a meghatalmazását csatolta. A panaszos Alaptörvényben biztosított jogok sérelmét állítja.
- [13] Az indítvány a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeit teljesíti: *a)* tartalmazza azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza (Abtv. 27. §); *b)* az eljárás megindításának indokait, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét; *c)* az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírósági döntést (a Kúria Pfv.III.20.272/2025/12. számú ítélete); *d)* az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [Alaptörvény II. cikke, VI. cikk (1) és (3) bekezdései, XV. cikk (1) és (2) bekezdései, XXVIII. cikk (1) bekezdése]; *e)* indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével, valamint *f)* kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a Kúria ítéletének alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azt az alsóbb fokú bírósági döntésekre kiterjedő hatállyal.
- [14] 2.2. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. E két feltétel alternatív jellegű, bármelyik fennállása megalapozza a panasz befogadhatóságát.
- [15] Az Abtv. 29. §-ában írt első feltételt illetően az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van az Alaptörvény indítványozó által felhívott rendelkezéseit érintően {a XXVIII. cikk (1) bekezdése tekintetében lásd például: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [28]–[34]}, jelen ügy ehhez képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.
- [16] A második, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre vonatkozó feltételt érintően a következőkre szükséges rámutatni. Az Alkotmánybíróság a bírói döntések felülvizsgálata során nem hagyományos jogorvoslati fórumként jár el, hanem az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja. „A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra,

hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}. „A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetők ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszere magában hordozza” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [15]}.

- [17] Az Alkotmánybíróság elé tárt konkrét ügy vonatkozásában megállapítható, hogy a bíróság érdemben vizsgálta az indítványozó kártérítési és sérelemdíj iránti igényének megalapozottságát, és számot adva a döntés alapjául szolgáló bizonyítékokról, részletesen megindokolta a következtetéseit. Ezért a tisztességes eljáráshoz való jog részjogosítványát képező indokolási kötelezettség {lásd: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [28]–[34]} alkotmányjogi tartományának a megsértése alappal nem merülhet fel a bírói döntés vonatkozásában.
- [18] Az indítványozó alkotmányjogi panasa egyebekben nem alkotmányossági kérdésekre vonatkozik, hanem a tényállás megállapítását, a döntés alapjául szolgáló bizonyítékokat és azok értékelését, szakjogi kérdéseket, összességében a bíróság jogalkalmazásának és következtetéseinek a helytállóságát vitatja. Érvei annak alátámasztására irányulnak, hogy a bíróság hibás eredményre jutott a kármegosztás arányának a megállapításakor, a döntés észszerűtlen és nem áll összhangban az ügy tényeivel. Ilyen jellegű, a tényállás megállapítására vonatkozó, illetve a bizonyítási eljárást, valamint ezzel kapcsolatban a bírói mérlegelést érintő kérdések felülvizsgálatára a hagyományos jogorvoslatnak nem minősülő alkotmányjogi panasz eljárásban nincs mód. Az Alkotmánybíróság nem vizsgálja, hogy „az indokolásban megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]}” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]}. Önmagában az, hogy az indítványozó az egyébként megindokolt bírósági döntést megalapozatlannak, tévesnek és magára nézve sérelmesnek tartja, nem tekinthető az általa megjelölt alapvető jogok követelményrendszerén belül értékelhető alkotmányossági kérdésnek.
- [19] Összefoglalva: a fentiek alapján nem azonosítható olyan körülmény, amelyet az indítványban foglaltak alapján az Alaptörvény felhívott rendelkezésével

összefüggésben alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességként lehetne értékelni, és amely ezért az indítvány érdemi vizsgálatát indokolná.

- [20] 3. Mivel a kifejtettek szerint az alkotmányjogi panasz nem teljesíti a befogadhatóság Abtv. 29. §-ában írt feltételét, az Alkotmánybíróság azt az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdése alapján eljárva az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2026. május 12.

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró